

Lefordíthatatlan tudás

02:13 van, amikor ezt írom. Pontosabban: tervezem, hogy majd leírom, ha a gyermek visszaszenderül, és még akkor is éppen úgy gondolom, ahogyan annyi ébren töltött órában elejtett fejem fel-fel kaptam valamire, és számba vettem, igen, a nyelvemre vettem, két tente-baba között mondogattam, hadd halljam is, s bár szólt ugyan, nem értettem, emberi nyelvtől idegen hang? képzet? félelem volt? Minek nevezem, ha majd papírra erőltetem? Mert a betű nem tűri a rejtelety, a rendet szereti; a betűt sötétséggel, várakozással, remegéssel nem lehet jóllakatni... Nem lesz, mit leírni...

De azt nem hallgathatom el, hogy tudom, hogy van. Nevemmel együtt kaptam. Kaptam, nem választottam. Elneveztek, és én hallgatom a nevemre. És visselem a hitvallást is, ami akkor, ott hozzá(m)tapadt. Visszavonhatatlanul – bár semmit nem tudok róla, mert „arcról” felismerhetetlen. Egy dolgom van tehát mégis a világon: hasonlónvá válni ahhoz, akinek elgondoltak, beteljesíteni azt, amiért lennem adatott. Ez a hitvallás nem előre meghatároz (irányt, döntést, költészetet, sorsot), hanem formálódik, s legvégül beérik, kivilágosodik. Aki voltam, akinek lennem kellett lesz. Azt az önmagamát már nem fogom látni. A történetnek így lesz vége. Játék ez a javából... játék, mi más volna?! De csak azért játszom, mert örökké nem sírhatok. Újesztendő hajnala van, s éppen a sírásról szoktatom le a gyermekeket. Őt más névre kereszteltettem, és a poklomat sem hagyhatom neki örökségül.

Igaz, ezek a könnyek a vakság könnyei, a megkockáztatott istenbizalom könnyei volnának, és itt már nem számít semmi sem. A hit feltárta saját kételeyeit (művészetben, tudományban), és várja a homályos dolgok megvilágosodását. Hitvallásnak profán, költészetnek apokrif, tudománynak mitológia, életnek halál. De így emberi. S mint ilyen, ez a hit nem a dolgok eredetét fürkészi, hanem a végét. Egyedül ebben a szócskában vagyok én személyesen érintett...

Már ötödik órája húsz esztendeje lakom itthon. Ünnepre mégisincs ok. A meszsziség bejárhatatlan. Annyiszor mondtam, hogy kezdem már magam is hin-

ni: ezer kilométer az identitásom. Nem lehet ezt (sem) magyarra lefordítani. Ezen felül pedig már megvirradt, dologidő van, robotolni kell (tovább). Ha már dicsőséget nem tudok szerezni a Nevének, legalább szégyent ne hozzak a „fejére”. Ez mindennapi törekvésem, és ebben a serénykedésben még nem szégyenültem meg.

Vincze László
2014

Vincze László: Madár 4. (tusrajz, 2014)